

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διασκαλιές

■ Η μεγάλη δύναμις τῆς μετανοίας

Μαῦροι με Λευκὲς ψυχές*

*Ἡ συγκλονιστικὴ ἱστορία ἑνὸς μαύρου ληστοῦ,
ὁ ὁποῖος μετανόησε καὶ μυρόβλυσε*

ΣΕ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ χρόνια ζοῦσε ἕνας μαῦρος ληστής. Ἦταν πανύψηλος ἄνδρας με φοβερὸ παρουσιαστικὸ. Λήστευε στὰ μέρη τῆς Παννέφου (τῆς Αἰγύπτου) κι ἦταν τόσο τρομερός, ὥστε ὅταν μούγγριζε, πέθαινες ἀπὸ τὸν φόβο σου.

Μιὰ νύκτα ὅμως εἶδε ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο...

Ἦταν, λέει, μιὰ ἀπέραντη πεδιάδα κι αὐτὸς στεκόταν στὴν μέση. Σὲ μιὰ στιγμή στρέφει τὸ βλέμμα του καὶ βλέπει ἕνα πύρινο ποταμὸ, ποὺ κυλοῦσε με πολὺ θόρυβο, κι ἔτρωγε στὸ διάβα του ἀκόμη καὶ τὸ χῶμα καὶ τὶς πέτρες. Ἔκανε λίγα βήματα πιὸ κοντὰ γιὰ νὰ δῆ. Μόλις ὅμως πλησίασε, βγήκαν τέσσερις φλόγες, τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸν τραβοῦσαν νὰ τὸν ρίξουν μέσα στὸ φλεγόμενο ποτάμι, γιὰ νὰ τὸν κατακάψουν. Τοῦ φάνηκε τότε ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔσερναν, ἕνα πνεῦμα τοῦ εἶπε:

«Ἄθλιε, ἂν μετανουῦσες καὶ γινῶσουν Μοναχὸς δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ σὲ καταποντίσουμε ἐδῶ μέσα».

Ξύπνησε κατατρομαγμένος. Τὸν εἶχε καταλάβει ἴλιγγος καὶ φρίκη ἀπὸ τὸ φοβερὸ θέαμα. Τί νὰ σημαίνει;... ἀναρωτιόταν. Καὶ καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ δώση ἐξήγησι, ἀποφάσισε νὰ πάη σ' ἕνα ἀναχωρητὴ Μοναχὸ καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί εἶναι αὐτὸς ὁ πύρινος ποταμὸς, ποὺ ὠνειρευθήκε.

Παρευθὺς πέταξε τὰ ληστρικά του σύνεργα καὶ πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν Πάννεφο. Βάδισε κάμποσο καὶ σὲ λίγο, ρίχνοντας γύ-

ρω του μιὰ ματιά, βλέπει ἕνα ἀναχωρητικὸ
κελλί. Πλησίασε καὶ κτύπησε τὴν πόρτα.

Ένας Γέροντας τοῦ ἄνοιξε ἀμέσως.

*«Καλῶς ἦρθες, λεβέντη! Πῶς καὶ μπῆ-
κες σ' αὐτὸν τὸν κόπο; Μήπως σὲ θορύ-
βησε ὁ πύρινος ποταμὸς καὶ οἱ τέσσερις
φλόγες ποὺ σὲ ἄρπαξαν νὰ σὲ ρίξουν μέσα; Τί φοβερὴ ποὺ
εἶναι, παιδάκι μου, ἡ ἀπειλὴ ἐκείνου τοῦ ποταμοῦ! Θέλεις νὰ
γλυτώσης ἀπὸ τὴ φρίκη του; Μετανόησε γιὰ τὰ ληστρικά
σου κακουργήματα καὶ γίνε Μοναχός. Τότε θὰ σωθῆς».*

Ὁ ληστής ἄκουσε ἐμβρόντητος τὰ λόγια τοῦ ἀσκητῆ. Πέφτει ἀμέ-
σως στὰ πόδια του:

*«Λυπήσου με, τίμιε πάτερ, τὸν μαῦρο στὸ σῶμα καὶ στὴν
ψυχή», παρακάλεσε, «ἐλέησέ με τὸν ἄθλιο καὶ κάνε με ὅ,τι
σὲ προστάζει ὁ Θεός».*

Μὲ δάκρυα ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ἰκετεύη, ὥσπου ὁ ἅγιος ἐκείνος
Γέροντας τὸν ἔκειρε Μοναχό. Καὶ ἀφοῦ τὸν δίδαξε ὅλα τὰ καθήκοντα
τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τοῦ ἄφησε τὸ κελλί του κι ἐκείνος ἀποσύρθηκε πρὸ
βαθεῖα στὴν ἔρημο, γιὰ νὰ ζήσει ἀνάμεσα στὰ θηρία...

Εκείνος λοιπὸν ὁ μαῦρος μὲ τὴν πολλὴν ἄσκησι ἔφτασε σὲ τέτοια
μέτρα ἀρετῆς, ὥστε τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν ἔμοιαζε ὀλόκληρος
σὰν πύρινος στῦλος ποὺ λαμποκοποῦσε. Χιλιάδες, ἀμέτρητοι δαίμονες
ρίχνονταν ἐναντίον του, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς περιφρονοῦσε ὅλους. Ἡ προσευ-
χὴ του τοὺς ἔκαιγε καὶ τοὺς ἀφάνιζε ὀλότελα.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶχε καταυγάσει τὸν νοῦ του. Ἐγγραφε βιβλία κι
ἔστειλε ἐπιστολὲς στοὺς Πατέρες τῆς Σκήτης καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους.
Ὅλους τοὺς ὠφελοῦσε διδάσκοντάς τους ἀνόθευτη καὶ ξάστερη τὴν
ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν ὁ μαῦρος αὐτὸς πέθανε, τὸ ἅγιο λείψα-
νό του ἀνέβλυσε πολὺ μύρο, πού, καθὼς βεβαιώνουν ὅλοι στὰ μέρη
ἐκεῖνα, θεράπευε τοὺς δαιμονισμένους καὶ ὅλους τοὺς ἀρρώστους.

(*) Βλ. Πέτρου Ἱερομονάχου, Ἔνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος - Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος
Κωνσταντιανῆς, ἔκδοσις θ', σελ. 72-73, Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλητοῦ, Ὠρωπὸς
Ἀττικῆς 1987.